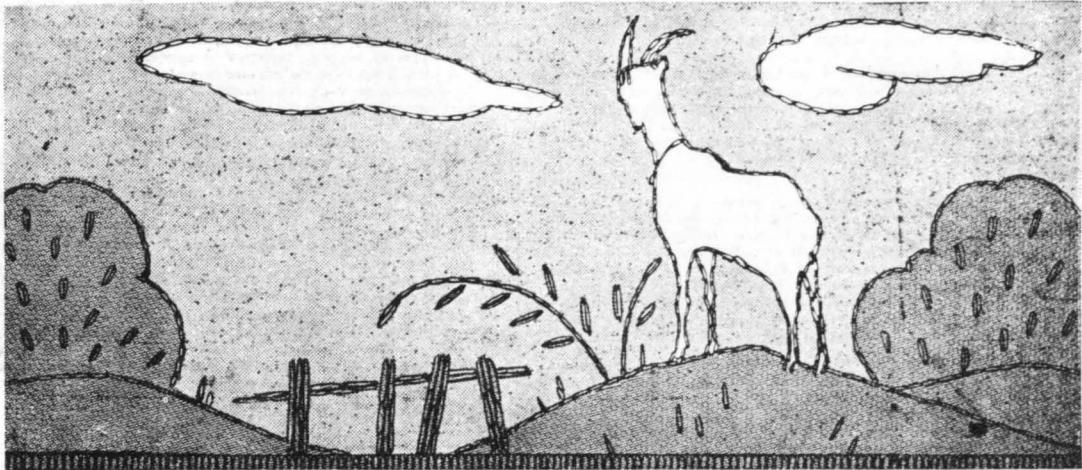

ΡΩΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤ. ΤΣΕΧΩΦ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

Τὸ σκοτεινὸν ἔκεινο φθινοπωμάτικο βράδυν, δὲ γέρος τραπεζίτης κρούβες νευρικὸς βόλτες μὲσ'σὸν γραφεῖο τον. Θυμόταν διτὶ πρὸ δεκαπέντε χρόνων εἶχε δῶσει μιὰ ἐσπερίδα στὸ μέγαρὸν τον, στὴν ὅποιᾳ παρευμέσκοντο καὶ πολλοὶ διανούμενοι καὶ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὅποιας πολλὲς ἐνδιαφέρουσες συζητήσεις. Ἰδιαίτερως μιλήσαν γὰρ τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου, καὶ οἱ περισσότεροι καλεόμενοι κηρύχθηκαν ἐναντίον της. Τὴν ἐνρικαν μεσαιωνικὴν ἀντιχριστιανικὴν ἀνηδηκή καὶ, κατὰ τὴ γνώμη τους, θὰ ἐπειπε νά εἶχε ἀντικατασταθῆ μὲ τὰ ἴστοια δεσμά;

— Κύριο, τοὺς εἰπει τότε ὁ τραπεζίτης, δὲν εἶμαι τῆς γνώμης σας. "Ἄν καὶ δὲν ἔχω δοκιμάσει καμιὰ ἄπο τίς δὸν αὐτὸς ποιέντες, ἐντούτοις βρύσκονται τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου πὸν ἥθυκη καὶ ποὺ ἀνθρώπινη ἀπὸ τὸ ισοβάθμον δεομά... Ἀπὸ τοὺς δύο δημήνους, ποὺς εἶνε δὲν ἀνθρωπών; ἔκεινος ποὺ σᾶς ἀφαρεῖ τὴ ζωὴ σας μεσὸν σὲ λίγα δευτερόλεπτα η ἔκεινος ποὺ σᾶς σκοτώνει συνεχῶς;" οὐ δὴλ σας τῇ ζῶῃ;

— Καὶ ή δύο ποιέντες, παρατήρησε τότε κάποιος προσκαλεσμένος, εἴναι ἐξ ίσου ἀνήδυκες, γιατὶ καταλήγουν στὸ ίδιο ἀποτέλεσμα: στὴν ἔκεινηδέσποιν τοῦ ἀνθρώπουτο.

Μεταξὺ τῶν καλεσμένων, βρισκόταν καὶ ἕνας φοιτητής τῆς νομικῆς, εἰκοσπεύστε χρόνων περίου, τοῦ διατὸν ζητησάντος τὴν γνώμην. Τότε ἔκεινος εἶπε:

— "Η ποινὴ τοῦ θανάτου εἶνε η ἡδια ἀπλάνθρωπη ποινὴ μὲ τὰ ισοβάθμα, μά ἀν μ' ἀφιναντανά δὲλεξίων μά ἀπὸ τίς δυό, ἀφαλῶς θύ δ.ἀλεγα τὴ δευτερη. Καλύτερα τίνε κανεῖς νά ζη διποδήσθητε παρά νά μη ζη καθόλου."

Μια ζωὴν της συζητήσεως ἀρχίσα τότε. "Ο τραπεζίτης, ποὺ ήταν ἀκόμη νέος καὶ νευρικός, ἀναψε ἔξαρφα τόσο ἀπλάνο στὴν κοινέαν πόστη χωτήσεις δυνατά τὸ τραπεζὶ μὲ τὴ γροθὸν τον καὶ φωναζε ἀπειθυμόνεος πρὸς τὸ φοιτητή:

— Κάνετε λάδος! Συζητατίων δύο ἔκαπτημόνα διν δὲν θὰ περινούσατε οὖτε πέντε χρόνων μέσα σὲ μιὰ φυλακή...

— "Ἄν μιλατε σοβαρά, ἀπάντησε τὸ φοιτητής, δέχομαι τὸ στοίχημα δι χρόνον, γὰρ πέντε χρόνων, ἀλλὰ γὰρ δεκατέντε.

— Δεκατέντε! Σύμφωνοι! φωναζε ὁ τραπεζίτης. Κύριοι, στοιχηματίζοντας δύο ἔκαπτημόνα.

— Σύμφωνοι! εἶπε καὶ ὁ φοιτητής. Συζητηματίζετε δύο ἔκαπτημόνα καὶ ἔγε τὴν ἐλευθερία μου!

Κατὰ ἔτη, ἔβαλαν τὸ ἥλιθιο καὶ ἀνόητο ἔκεινο στοίχημα. Ὁ τραπεζίτης, δὲ ποιός οὐτε διόδιος ἔχει τὸ ἀριθμὸν τῶν ἔκαπτημόνων του, ήταν ἐνθουσιασμένος μ' αὐτό.

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ συντέλεως λίγο εἰρωνικά στὸ φοιτητή :

— Σκεφθῆτε το, νέες μου, δυο εἰνε καιρὸς ἀκόμα... Δύο ἔκαπτημόνια εἶνα γιὰ μένα τίπτε, έσεις δύμως κινδυνεύετε νά καταστρέψετε τέσσερα-πέντε ἀπὸ τὰ καλύτερα χρόνια τῆς ζωῆς σας... Λέω τέσσερα πέντε, γιατὶ δὲν θ' ἀνθέξετε ἀσφαλῶς περιμόστερο καὶ κινδυνεύετε μόνον σας τὴν ἐλευθερία σας... Μήνης έχεγνάτε ἀκόμη, δυστυ-

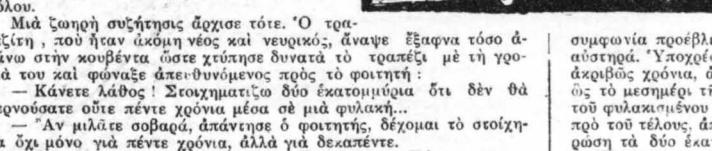
χισμένε, πῶς η ἔκουσία φυλάκισις εἶνε πολὺ ποὺ δύνηθη ἀπὸ τὴν ἀναγκαστική. Ή λέξα διτὶ θὰ ἔχετε τὸ δικαίωμα σὲ διποια στηματική θέλετε ν' ἀνατητήσετε τὴν ἐλευθερία σας, θὰ οὐς δηλητηριάζῃ τὴ ζωῆς. Δυποιμα γιὰ σάς.

Τὸ φινοπωνιό δύμας ἔκεινο δειλινό, καθὼς δ τραπεζίτης πραγματεύοντας μέντος στὸ γραφεῖο τον καὶ τὰ θυμόταν δλ' αὐτά, ἔλεγε μέσα του: «Γιατὶ ἔβαλα αὐτὸν τὸ στοίχημα; Σὲ τὶ χρονίμενας τὸ διὸ ἀνθρώπος αὐτὸς ἔχασε δεκαπέντε χρόνια τῆς ζωῆς του καὶ τὸ διὸ ἔγω πρέπει νὰ θυσίωσα σὲ λίγο δέο δέκατομνάμα; Μπροσὶ τάχοι αὐτὸν ν' ἀποδείξῃ διτὶ ποινὴ τοῦ θανάτου εἰναι ψευδερη μπὸ τὸ λοιδία δεαμά; Οζη, ἀσφαλῶς δηλ'... Τὸ στοίχημα αὐτὸν ὑφειλετο σὲ μιὰ γελοία ιδιοτροπία δική μου καὶ στὴν πλεονεξία τοῦ ἀντιτάλον μου...»

Ο τραπεζίτης θυμήθηκε ἔπειτα τὶ εἶχε συνθῆ μπροστὶ ἀπὸ ἔκεινη τὴν ἐσπεριδινή. Εἶπε ἀποφασισθεὶς δηλ' οὐνα ἀπὸ τὰ περιτέρα τοῦ κήπου τοῦ τραπεζίτου. Εἶχε ἀποφασισθεὶς ἀκόμα νὰ μην ἔχῃ δ φοιτητῆς τὸ δικαιωμά στὸ διάστημα τῶν δεκαπέντε χρόνων τῆς φυλακισμῶν του, νά προστεράσῃ τὸ καταφύλιο τοῦ περιτέρων, νά βλεπῃ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, νά ἀπόνη τὴ φωνὴν τους καὶ νά αβάνη ἐπιστρέψεις. Τοῦ ἔπιτρεπτον νά ἔχῃ στὶ φυλακὴ του, ἔνα πάνω, νά διαβάζῃ βιβλία, νά γραφε, νά πινη δούλειο καὶ νά καπνίζῃ. Μπροσόν, συμφανοῖ μὲ τοὺς δρους ἵτης σημφωνία, νά ἐπικοινωνῇ μὲ τὸν διοίκησιν καὶ προστάθηκαν μεριμνένο ἔπιτηγες. Κάθε πρᾶγμα τοῦ διόποιον δηλ' εἶχε ἀπάγκη, χρονιά, χρονιά κ.τ.λ.—μπροσόν τα νά λαβάνη στοιαδιπότε ποσότηρα δηλεῖ δωρεάν, ὅλλα μόνο ἀπὸ τὸ παραθυράκι ἔκεινο. Ή

συμφωνία προέβλεπε μὲ κάθε λεπτομέρεια σὲ διάστημα της φυλακισμῶν του, οὐ νέος φοιτητής, ἀν ἔκρινες ἀπὸ τὰ σύντομα μπλέτα του, ὑπέρερε πολὺ ἀπὸ μοναδικαὶ πλήξη. Νίγτα καὶ μέρα, τὸν ἀκονύαν μέλος στὸ περιτέρω τοῦ νά πινη πάνω. Ἀδύοντας νά δεχῆται κρασὶ καὶ καπνό. «Τὸ κρασί, ερεθίζει τὶς ἐπιθυμίες καὶ η ἐπιθυμίες είναι οι κυριώτεροι ἔχθροι ενὸς φυλακισμένου». Τίποτε πράγματα δὲν εἶναι πολὺ πληκτικό ἀπὸ τὸ νά πινης καλλι κρασὶ δειν είσαι μόνος. Ο καπνός έβρωμέε τὸν δέρα τοῦ δωματίου του. Τὸν πρόστιμο χρόνο δ φυλακισμένος ζητούσε κατὰ προτίμους ἀλεφρά βιβλία, πολύπλοκα ἐρωτήσεια μυθιστορήματα, ἀστυνομικά η φαντασιακά διηγήματα καὶ κωμωδίες.

Τοῦ πρότιμο χρόνο, δ φοιτητής ξακολουθούσε νά πινη πάνω. Τώρα δημά δέν ξητούσε πειά παρὰ βιβλία κλασσικῶν συγγραφέων. Τὸν πέμπτο χρόνο δ φοιτητής πού ξεκαλούσθουσε νά πινη πάνη πάνω, ζητησε γιά

πρώτη φορά χροι. Έκεινοι πού τὸν ἐκένταζαν ἀπὸ τὸ φεγγήτη τοῦ περιπτέρου, θέλεγαν διὰ δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο παρὰ νό τρόπον, νά πάντη καὶ νά μένῃ ἁπλωμένος. Χασμονίδαις συγνά καὶ μιλούσε μόνος του μὲ ἕνα θυμωμένο. Δὲ διῆβαζε πειά. Κάποτε, τὴν νύχτα, καθόταν καὶ ἔγραψε. «Έγραψε ἐπὶ ὅρες καὶ τὸ πρῶτον σέ κομπάτιο ἔκεινο πού είχε γράψει. Τὸν ἀκουσαν πολλές φορές πού ἔκλαψε...

Στὴ μέση τοῦ ἔκπου χρόνου ὁ φιλακισμένος ρίχτηκε ἄξονα μὲ τὰ μούτρα στὴ μελέτη τῶν ἔνον τοῖς γλωσσών, τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς ἴστορίας. Διῆβαζε μὲ τὸν ἀπλῆστα τὰ σχετικά βιβλία, ὡςτε ὁ τραπεζίτης μόλις πρόσθινε νὰ τὸν τὰ προμηθεύῃ. «Ἐπὶ τέσσερα χρόνια συνέχος ἐφέρεν εἰδικῶς γ', αὐτὸν, κατόπιν σημειωμάτων του, τὸν πάντα ἀπὸ χίλια βιβλία. Σὺ διάστημα αὐτὸν, τῆς ἀδιάκοπης μελέτης, ἔλαβε ἀπὸ τὸ φιλακισμένο του τὴν ἀκύλουσθή ἐπιστολή :

«Ἀγαπητή μου δεσμοφύλακά, σᾶς γέραφω τὶς γραμμὲς αὐτὲς σὲ ἔξη διαρρητῆς γλώσσας. Δόστε τες νὰ τὶς διαβάσουν ἔξη εἰδίκοι λύκοσυναδεῖς. Απὸ δὲν πρόσθιναν λάθος, θὰ μὲ υποχρεώσετε πάρα πολλὲ ἀπὸ λίθετο ἔνα νυροβολισμό μέσα σὸν ἀκήπτο. Ο νυροβολισμὸς αὐτὸς θὰ μὲ βεβαιώσῃ διὰ ἡ προσπλεύσεις μον δὲν ἐπῆγεν καμένες. «Ω! ἀν ἥξεστε πούλιον οὐράνια εὐτυχία νοισθεῖτε τώρα ἡ ψυχὴ μου, διὰ διαβάζω τὰ μεγάλα ἀριστονυγήματα τῆς ποιησίας καὶ τῆς φιλολογίας, σὴ γλώσσα πού γραφήσετε τὸ καθένα...».

«Η ἐπιθυμία τοῦ φιλακισμένου πραγματοποιήθηκε. «Ο τραπεζίτης ἔργοις ἔνα πυροβολισμὸς στὸν αὐτό, γιατὶ πράματι στὶς ἐπιστολὲς του δὲν ὑπῆρχε κανένα λάθος.

«Επειτα, κατὰ τὸ τέλος τῶν δέκα χρόνων τῆς φιλακισίων του, δὲ φοιτητὴς ἔμεν μεστὸν στὸ περίπτερο του χωρὶς νὰ κουνέται καθόλου, διαβάζοντας τὸ ἐναγγέλιο. Φαινόταν καταπληκτικὸν στὸν τραπεζίτη πῶς ἔνας ἀνδρώπος πού είχε διαβάσει μέσα σὲ τέσσερα χρόνια πάνω ἀπὸ χίλια ἔργα διακοπονότα, κρητιμοποιοῦσε τώρα δύον τὸν καιρὸ του διαβάζοντας ἔνα βιβλίο πολὺ εικονολόγητο καὶ ὅγι μεγάλο. Μετά τὸ επαγγέλλο, θήσε ἡ σεμφὶ τῆς μελέτης τῆς ἴστορίας τῆς δραματείας καὶ τῆς θεολογίας.

Κατὰ τὰ δύο τελευταῖα χρόνια τῆς φιλακισίων του, δὲ κρατούμενος διάβαζε πολὺ χωρὶς καμμὶα ἐκλογὴ. Πότε ἐνδιαφερόντα γιὰ τὶς φιλοσοφίες καὶ πότε λητοῦντα τὰ ἔργα τοῦ Βύρωνος ἢ τοῦ Σοζεστροποτέντε να μυθιστόρημα ἢ μὰ κριτικὴ. Θέλεγε κανεῖς, κρίνοντας ἀπὸ τὸ ἀναγνώσματά του, διὰ ἔπλητο μέσον στὴ θάλασσα ἀνάμεσα στὰ συντρίμμια ἔνδος πλοίου καὶ διτὶ, θέλοντας νὰ σώσῃ τὴ ζωὴ τε τυπανόταν μὲ πάσχος, πότε ἀπὸ τὸ ἔνα συντρίμμιο καὶ πότε ἀπὸ τὸ ἄλλο.

«Ο τραπεζίτης πού είχε γεράσει ἐντομετάξιν, καθὼς τ' ἀναθυμοτάν οὖν, συλλογίζοντας : «Ἄντοι τὸ μεστόμερον ὃ θὰ εἶνε ἐλεύθερος. Σύμφωνα μὲ τὴ συμφωνία μας, πρέπει νὰ τοῦ πληρώσω δύο εκατομμύρια. «Αν τὸ κάπαν αὐτὸν, είμαι κατεστραμμένος, κωριολεκτικὸς κατεστραμμένος...»

Πρὸς δεκαπέντε χρόνους ὁ τραπεζίτης δέν ἥξερε οὔτε δὲν ἰδοὺ τὸν ἀριθμὸ τῶν ἐκατομμύρων του, τώρα δῆμος φοβόταν νὰ ἔξετάσῃ ἀν εἰχε περισσότερα χρημάτα νὰ κρεί. Τὸ φρενισμένον του πάνος μὲ τὰ χρηματιστηριακὰ πανυγίδια, τοῦ δύοπον δὲ μπρόστα νὰ δέσποσῃ οὗτον ἐγέροντας, τὸν ἔχαντας σιγά σιγά οἰκονομικῶς. Και ὁ πλούτος καὶ περιήρανσαν αὐτὸς ἀνθρώπως, ποὺ δὲν ἥξερε τὶ θὰ πῆ φόρος, πού είχε ἀπλῶςτη μειοτούσην στὸν ἔαντο του, είχε γίνει τώρα ἔνας τραπεζίτης δευτέρας τάξεως στὸν ἔπειρον στὴν ἐλάχιστη ὑψηλότητα πέπου τὸν τιμῶν.

— Καταραμένο στοίχημα ! φυθόνικες μέσον στὸ γραφεῖον του, πάνοντας τὸ κεφάλι μὲ ἀπλεπτισμα. Γιατὶ αὐτὸς ὁ ἀνθρώπως νὰ μὴν πεδάνω ; Δὲ εἶνε παρὸς σαράντα χρόνιον. Θὰ μού πάρῃ ὅλα τὰ χρηματα ποὺ πού μὲνον ἀδύτη, μὲν παντερηθῆ, θ' ὑπελάσην τὴν ζωὴν, θὰ παῖξη στὸ χρηματιστρο, ἔναν ἔνα, φτωχὸς πειά θὰ τὸν κυττάω μὲ ξέλια καὶ θὰ τὸν ἀκούω καθημερινῶς νὰ μού λέπῃ : «Σᾶς ὀφείλω τὴν εὐνυχία τῆς ζωῆς μου, ἐπιτρέψατε μον νὰ σᾶς βοηθήσω». «Οχι, αὐτὸν εἶνε πάρο πολὺ ! Τὸ μόνο πού μπροσεὶ νὰ μὲ σόση ἀπὸ τὸ χρεωκοπια καὶ τὴν ἀτύχιαν, εἶνε δὲν θάνατος αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου !...

— Η δῶρα ἐσήμανε τρεῖς. Ο τραπεζίτης τέγως τὸν αὐτὸν του. Μέσα στὸ σπίτι διόλος δὲ κόσμος κοιμάτων. Δὲν ἀκούγοντας παρὰ τὸ φωνητοῦ του ἀνέμου στὰ δέντρα. Προσαθηνός νὰ μὴν κάνῃ κανένα θόρυβο, ο τραπεζίτης ἔργαλε ἀπὸ τὸ χρηματοκύπευτον τοῦ το κλειδὶ τῆς πόρτας του περιπτέρου, ἡ ὁποία είχε δεκαπέντε

χρόνια ν' ἀνοίξῃ. Φόρεσε τὸ ἐπανωφόρι του καὶ βγήκε ἀπὸ τὸ σπίτι. Τὸ περιβόλι ἦταν θεοκόπειο καὶ παγωμένο. «Ερέσε. «Οταν ἐφτασε σε κοντά στὸ περίπτερο, φράνε δύο φορὲς τὸ φιλακά πον ἀγρυπνοῦσσε σ' αὐτὸ τὴ νύχτα, μὰ δὲν ἔλαβε καμμὰ ἀπάντηση. Φαίνεται πῶς ὁ φιλακάς θέλοιται νὰ προφύλαξῃ ἀπὸ τὴν κακοκαρία, εἰχε καταφύγει στὴ σέρρα ἡ στιγμὴ κοινία, δυον τὸν εἰχε πάρει ὁ πόνος.

«Αν ἔχο τὸ δάρδος, σκέψτηκε ὁ τραπεζίτης, καὶ ἔκτελέσα τὸ σχέδιο μου, ή ὑπονίες θὰ πέσουν ἐν πρόστις στὸ φιλακά...»

«Ανέβηκε γάχνοντας στὴ σκοτεινιά τὶς σκάλες τὸν πειτέρου, προσπέρα την ἐξοτεική του πόρτα καὶ μπήκε μέο τὸ διάδρομο πόρτας τοῦ φιλακισμένου ήσαν ἐντελῶς ἀδύτες.

Τότε, ὁ τραπεζίτης τρέμοντας ἀπὸ τὴν τοραζή του, κύπατες ἀπὸ τὸ φεγγήτη τὶς πόρτας ἀδύτας τὸ δομάτιο, δύον μπροστὰ στὸ γραφεῖον, καθόταν ὁ φιλακισμένος φοιτητής. Αὐτὸν πόναραν παρὰ ἡ πλάτη του καὶ τὰ χέρια του. «Ολόγυρα τὸν ὑπῆρχαν στοιχεῖαν ὀλέληρος μὲ βιβλίων. Πλένε λεπτὰ πέρασαν χωρὶς ὁ φιλακισμένος νὰ κάνῃ οὔτε τὴν παραμυθὴ κίνηση. Δεκάπεντε χρόνια φιλακής τὸν είχαν μάσθει ἡ μένη ἀκίνητος. Ο τραπεζίτης κτύπησε τὸ μέτε μὲ δάγκυτο τὸ δάγκυτο τὸ φεγγήτη. «Ο τραπεζίτης ἔργαλε τότε μὲ τὸ δάγκυτο τὸ φεγγήτη. Ο φιτικής, οὐτε καὶ τώρα σόληνε καθόλιον. Ο τραπεζίτης ἔργαλε τότε μὲ προφύλαξη τὶς σφραγίδες δέπο τὴν πόρτα καὶ πέπεισε τὸ κλειδὶ στὴν κλειδωνιά. Ή σκουνιασμένη ἔργαλε ἔνα σηργάγιο χύνο ποτὲ καὶ πόρτα δέτριξε. «Ο τραπεζίτης ἀκούει πάνω μὲρα μέσα μεταξύ των παρασκευώντων πόρτας τοῦ γουριθμένα. Ή παλάμες τοῦ τόνου τόσο ἀδύτας παίρανταις καὶ διαφανεῖς, ὀπτεῖσθαι, ὀπτεῖσθαι πόρτας τοῦ γουριθμένου. Κομπόταν μπροστὰ στὸ γραφεῖον του... «Απάνω σ' αὐτὸν, μπρόστις στὸ γορμένο κεφάλι του, βρισκόταν μιά κόλας καρπού, γραμμένη δόληλη. «Δυστυχημένες ἀνθρώποι ! σκέψητε τὸ τραπεζίτης. Κομπάται καὶ ονειρεύεται χωρὶς ἄλλο τὰ ἐπανωφύρια πον πάρη... Δέν ἔχει πορά νὰ τοῦ στρίφω λιγὸ τὸ λαρύγγι γιὰ νὰ πεπάνη... Στὰ χάλια που εἶνε κ' η πόλεμος τοῦ ανθρώπου δέν θὰ ἔσκαρβώμενος ποτὲ οὔτε πόρκειται περὶ βιασονάτου. Αλλ' ἂς διαβρώσουμε πρόπτα τις γράφεις».

«Κι ὁ τραπεζίτης, παίρνοντας τὴν γραμμένη κόλα, διάβασε τὴν ἔξη :

«Ἔριν τὸ μεστρέρι, Θ' ἀποκτήσω πάλι τὴν ἐλεύθερια μου καὶ τὸ δικαίωμα νὰ ἐπικονινώσω πάλι μὲ τοὺς ἀνθρώπους. Μὰ πρὶν ἔργαται λειτώμενον αὐτὸν τὸ δωμάτιο καὶ καναΐδω τὸ δόληλη τὸ ήλιο, θεωρεῖς αὐτὸν δέν θὰ ἔσκαρβώμενος ποτὲ οὔτε πόρκειται περὶ βιασονάτου. Κομπάται καὶ ονειρεύεται χωρὶς ἄλλο τὰ ἐπανωφύρια πον πάρη... Δέν ἔχει πορά νὰ τοῦ στρίφω λιγὸ τὸ λαρύγγι γιὰ νὰ πεπάνη... Στὰ χάλια που εἶνε κ' η πόλεμος τοῦ ανθρώπου δέν θὰ ἔσκαρβώμενος ποτὲ οὔτε πόρκειται περὶ βιασονάτου. Αλλ' ἂς διαβρώσουμε πρόπτα τις γράφεις».

«Εποιησάθα μὲ προσοκήῃ ἐπὶ δέκα πέντε χρόνια τὴ ζωὴ τοῦ κόσμου αὐτοῦ. Είνες ἀλλήλεσσα δέν δέν ἔβλεπα οὔτε τὴ νῆση, οὔτε τὸν ἀνθρώπους, ἀλλὰ ἔτινα μέσον στὰ βιβλία σας ἔνα κράσι μυρωμένο. Τραγουδούσαν τὰ δωμάτια τραγουδία, κυνηγόσσαν μὲ τοὺς παλαιοὺς εὐγενεῖς ἔλαφρια καὶ ἀγριούχους στὰ δάσα, ἀγαπούσα γυναίκες... Όμορφιές αἰθέρεις, σᾶν τὰ σύννεφα, πλαυμένες ἀπὸ τὴ μαργεία τῶν μεγαλοφύρων ποιτῶν, μὲ ἐπισκεπτόντας τὴν νύχτα καὶ μού πνιγμένων στὶς κεφαλαίς. Σκαρφάλωνα, μὲ τὰ βιβλία, στὶς κορυφαῖς τοῦ Ἐλαμπούνος καὶ τὸν Δευκούν θρόνους, μὲ ἔβλεπα ἀπὸ κατεύθυνση τὸν ήλιο ν' ἀνατέλῃ. Τὸ βράδιο μὲ τὸ προφυρένιο χρωσάφι τον, φλόγιζε τὸν οὐρανό, τὸν οκεανό καὶ τὶς κορυφαῖς τῶν βουνῶν... Εβδομάτη, ἀπὸ καὶ ψηλά, τὴν ἀστροπάτην ἔσκαρι τὰ σύννεφα πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου, ἔβλεπε τὰ πράσινα δάση, τοὺς κάμπους, τὰ λουσιόδια, τὶς λίμνες, τὶς πολιτείες. «Αγοράσαν τὰς κάρυδας καὶ τὶς φλογέρες τῶν βουνῶν... Αγυριά τὰ φρεάτα τῶν ώραλων δαιμόνων, οἱ δασοὶ πετούσαν πρὸς ἔμενα γιὰ τὰ μὲ ἀποκαρένταντα πάντα τὸ Θεό... Κατακαύλησα, διαβάζοντας, μέσα σὲ ἀβύσσους χωρὶς βιθό. «Έκανα δάμασκα : σινθέωνα, ἔκαιγα πόλεις, διδάσκα

Ο ποιητής Άλφραντος Λαμαρτίνος

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

N. S.

Από τα σπάνια και ἐκλεκτά λουλούδια. Τὴν διακρίνει χάρις γοητευτική "Η σιλούεττα της, ἔχρωσται καρφώτης. Αἱ ἐμφανίσεις τῆς στὸν κόσμο σπάνιες δύον και ὥδατες. Προσωπά ἔνα φύλικό τῆς κώδικα στὸν δύον ἡ παρουσία τῆς εἰνε ἐκτάκτως περιζητητής. Εἰνε μελαχροινή φωσφορίζουσα, πικάντικη. Τὸ νιεύσιμο τῆς πάντοτε τὸ «ἄτ-τον - νταΐτη» τοῦ Παριζιανισμοῦ. Πάντοτε γέλαστη καὶ εὐχάριστη ἔχει ὡς ἰδιαίτερον χαροπτηριστικὸν μειούσην τῶν νεαρῶν συνομήλικῶν τῆς, μιὰ ἀφέλεια παιδική καὶ εἰνε ἀτηλαγμένη τελείως ἀπό, τὸ ἀκατανόητον βάρος τοῦ σονμπίου καὶ τῆς προσωπικῆς τεως.

H MONTAIN

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ο ἔνας χορὸς διαδεχεται τὸν ἄλλον εἰς τὰ ντεάνσιγκ, ὅπου αἱ αἴθουσας τῶν μεγάρων ἔξακολουθοῦν να τηροῦν ἄμφορον στάπιν, φιλοξενοῦσαι μὲν δύον προσελκύνωνται ἀπό τὴν γαρπτοπαξία καὶ αὐτοὺς τὰ μικρούς κύπελλους.

Στὸ ξενοδοχεῖον Μ. Βρετανία ἔδοθη καὶ δεύτερον ντεάν-νταν σὰν δὲ μητρώωνται ζωρτσάτη. Μεταξὺ τῶν πλέον κοψών ἀπό τὰς παρεργοθείσας κ. Μαρούζαν ἔκ Ρουμανίας μὲ κόκκινη τουαλέτα, κ. Η. Χέλμηρ φωτισμένη μὲ τουαλέτα πολὺ οὐσ., κ. Παντίδου, δις Μ. Σιανοφάρου, δις Λ'. Θοχάρη.

— Επακιώ: ἐπιτυχής ὁ χορὸς τοῦ Τέννυς - γλόριτ εἰς τὸ Κα-

καινούργιες θρησκεῖες, κατα-
κτοῦσα βασιλεία δόλικηρα...

Τὰ βίβλια μοῦ ἔδωσα τὴ σο-
φία. "Ολα δοτή ἡ ἀκούσαστη ἀν-
θρωπίνη σκέψις ἔδημονόργησε ἀπό αἰώνων, βζίσκονται συγνεν-
τρομένα σ' ἔνα μικρὸ τόμο, μέ-
σα στὸ μναλό μου." Έχω, τὸ ἔξω,
περιφορούσερη κείσι ἀπὸ δόους ἐ-
σᾶς τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ περι-
φρονῶ τὰ βίβλια σας, καὶ περι-
φρονῶ τὰ ἀμάθη τῆς ζωῆς καὶ
τῆς σοφίας. "Ολα εἰνε μίταια,
πρωστιώνι, πλανερά, διάπονη-
τεύοντα... Οσον κερδήφανοι καὶ ἀν-
είστε, οἱ ὥδαισοι καὶ οἱ σοφοὶ¹
τῆς γῆς, διάνατος θά σᾶ σᾶ
γράψῃ ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς..."

— Οἱ ἀνθρωποι, εἰσθε τρελλοὶ καὶ δὲν ἀκολουθήτε τὸν ἵσιο δόμο. Πάγινη τὸ φέμενο για
ἀλήθεια καὶ τὴν ἀσχημάτια για
μορφά. Θά ἔφανται σύσσαστοι ἀν
βλέπατε τὰ δέντρα, ἀντὶ γὰρ μῆλα
καὶ προτοκαλία νὰ βράγαν βρα-
τάρχους καὶ σαῦνες ἢ ἀν τὰ σόδα
ἀνάδιναν μυρωδιά ίδρωτος ἀλόγουν. "Ετσι κ'" ἔγω ἔφανται μου
ποὺ σᾶς βλέπω νὰ ἔχετε ἀνταλλάξει τὸν οὐρανὸ μὲ τὴ γῆ. Δὲ
θέλω νὰ σᾶς καταλάβω.

— Γιὰ νὰ σᾶς αποδεῖν πόσο πράγματι περιφρονῶ ἔκεινο γιὰ
τὸ δύοις ἔτη, ἀρόνωμα τὰ δύο ἔκατονμύρια, τὰ δύοις τέσσαρα
νειρενῶνταν ἀλλοῦ, σᾶ νὰ ἡσαν διαράδεισος, καὶ τὰ δύοις συ-
χαίνομεν τώρα. Γιὰ νὰ στερηθῶ τοῦ δικαιαίωτος νὰ τὸ ἀποκτή-
σω, θὰ ἔγκαταλείψω αὐτὸν τὸ δυομάτιο πέντε ὡρες πρὸ τῆς ὁ-
ρισμένης ὥρας καὶ θὰ παραβαθῶ ἔτσι τὴ συμφωνία μας..."

— Αφού διαβαστοῦς, δις αὐτὸν ὁ τραπεζῆς, έκανόβατε τὴν κόλα τοῦ
χριστοῦ ἀπάντω στὸ τραπέζι, φίλησε στὸ κεφάλι τὸν περίεργο ἔκεινο
φυλακισμένο, ἀφοίσε νὰ κλαίῃ καὶ ἔγκατελεψε τὸ περίπτερο. Ποτέ,
σὲ καρμάλη ἀλλ ἐποχή, οὐσὲ τὶς ημέρες ποὺ εἶχε τὰ μεγαλείτερα
χιούματα στὸν χρησταστήριο, δὲν εἶχε νοιώθει γιὰ τὸν ἔναντο του
τόδιο περιφρονῆση δοῦ αὐτὴ τὴ στημῆ. "Οσαν ἔγνωσε στὸ σπῆτη
του, ἐπαλλάσθηκε στὸ κρεβάτι του, μᾶ, ἐπὶ δρά, η συγκίνηση του καὶ
τὰ δάκρυα δὲν τὸν ἀφρούν νὰ κομητήσῃ.

Τὴν ἀλλή μέρος τὸ πρώτο, εἰς φύλακες ἔτρεξαν κατάχωλοι καὶ
τὸν ἐπιληφρόδορον δόντικαν δῆ τὸ φυλακισμένο τοῦ πειριτέρου νὰ
πηδῇ ἀπὸ τὸ παράθυρο στὸν κή-
πο, νὰ διευθύνεται τρέχοντας πρὸ:
τὴν πόρτα τοῦ φράχτη καὶ κατο-
πιν νὰ ἔξφανται.

Ο τραπεζῆς ἐτῆγε ὀμέσως μὲ
τοὺς ἀνθρώπους τοῦ περιτέρου
καὶ πιστοποιησε τὴ φυγὴ τοῦ
φυλακισμένου. Γάλ νὰ μὲ προκα-
λέσῃ ἀποτες φλυασμένες, πήρε ἀτ-
τὸ τραπέζι τὸ γραμμένο χαρτὶ καὶ,
δοτὸν ἔγνωσε στὸ σπῖτη του, τὸ
φύλακες στὸ χορματοκιβώτιο του.

A. ΤΣΕΧΟΦ

πρίσ. Τὰ τρα τεξάκια εἶγαν καὶ αληφθῆ ἀπὸ τὸν γνωστότερον ἀθη-
ναϊκὸν κόσμον, ὥστε ν' ἀποδίδεται ἐντόπιος ἴδιωτικος χροῦ.

— Οἱ ώματες τῆς βραδιάς είνε ἡ κ. Ν. Χωρέμη, τὸ γένος Μπό-
τσαρη, πολὺ γοητευτικὴ φυσιογνωμία, κ. Μπακοπούλου, τῆς ὅποιας
ἡ λεπτότατη ἔθμοφριά είνε ὑστονισμένη πάντοτε μὲ τὴν κομψήν
τουαλέτα της. Δίς Αλίκη Διπλαράκου μὲ κόκκινα, Δίς Κάπαρη μὲ
κίτρινα, κ. Εβ. Μπαλατάτη, Δίς Λίτσα Καλέργη, σάν φερσοκομένο
τριπάτηφύλλο, κ. Γεωργούλοπουλού μὲ κίτρινα, Δίς Νικολαΐδη, ἀλη-
θινά «Σάτζ», Δίς Χατζηαράνη πολὺ εύμορφη μὲ ἀσπρα, Δίς Λελέ
καὶ «Αλεξη Βεζανή, πολὺ χαριτωμένες σιλούέττες μὲ μπέζ, Δίς Κά-
παρη μὲ κίτρινα, Δίς Νιτέπη Δημητριάδη μὲ φόβις πραλίνα καὶ δαν-
τέλλα σὲ θαυμασία κούτο, Δίς Ροζά Λινιότη, ἐμπάτιος πού τὴ
διακρίνει ένα «κασέ» ιδιαίτερο μὲ θαυμασίο φόρεμα ἀπὸ ἀστρο
ταρφά.

— Τὴν παραμονὴ τοῦ Νέου ἔτους, Ρεβεγίον παρὰ τῷ στρατηγῷ
καὶ τῇ κ. Μπραλίδη.

— Αἴθουν καὶ εὐχάρισται, σιστὸ βάθος διευθητημένη σκηνὴ προαναγ-
γέλει μία ἀσυνήθη ἀττραξίους.

— Πρωγήηδη μία ἀλλή καλλιτεχνικὴ ἀπόλουσις, τὸ πράγματι ἀ-
ζοθαύματον πελματικὸ τῆς Δοζ Ε. «Ἄξελού ήτις ἀτέδωσεν πολλὴν
τέχνην Μπετόβεν καὶ Λίστ.

— «Ἐπετρολούθησεν τὸ μονόπατο ἔφον τοῦ Ἀλτρέ, ντε Μισσέ
Καταρίς» παρὰ ἔσαστεργάν Λδον, Μπρελλίν φέρουσα μαρδο ταφά
οτίου καὶ Δος Φαρμάκη μὲ ἀσπρο καὶ φόβη στὸν τανάλεπτη φεύγοντη
θείουσινος γιὰ τὴν τεχνικὴν απόδοσιν.

— Πιφερεύθησαν πρόσδος; Γάλλιας καὶ κ. Κλεμάν Σιμόν, πρέ-
ορβις Ἰταλίας καὶ κ. Ἀρόλτα πέτρα μεταλέτατα μαριψωμένη καὶ οἰζου-
σαν, Δίς Αρόλτα καμπτάτη μὲ λευκά, Πρέσβης Πολονίας καὶ κ.
Γιούγγετης, στρατηγὸς καὶ Δις Φραντζή μὲ φρέσκες. «Υπονομὲς τῶν
Ναυακῶν καὶ κ. Αργυροπούλου, ἡ Δις Η. Αργυροπούλου μὲ λει-
κά, καὶ κ. Κ. Καντανταρη ἐπ-
βέ - φρός, καὶ καὶ κ. Αλ. Μαζιότη-
κη μὲ μαρδα, κ. καὶ κ. Η. Ταυλί-
δηη μὲ βελούδο μπλέ, κ. καὶ κ. Μανέα, κ. καὶ κ. Κοφέτιο πολὺ²
τέλοφρη μὲ μπλέ τυρκούν, κ. καὶ κ.
Τρι ημιτη μὲ τούλινα φόβη. Σε-
βαστοπούλου, κ. καὶ κ. Μαλτού-
νιος μὲ λευκή τουαλέτα, κ. καὶ κ.
Φραγκά μὲ ταρτά φρός, κ. Μιτά
ἔξ Αλεξανδρού θελαγάτην ἐμ-
φάνιτες μὲ λευκή τουαλέτα, Κό-
μησσα ντε Κομένης φωτιστή μὲ
κίτρινα.

— Αμπλώμεναι εἰς χάρων καὶ
ἔφανταιν αἱ διδεῖς Λάζ καὶ Τρέν
Ν. Μακάτ, ἡ μία μὲ μπλέ τυρκούν
ταρτά καὶ ἡ ἀλλή μὲ φρέσκες. Δις
Μαρία Αξέλοδον ίδιωτη ψιφοφη
μὲ βελούδο δικό φρός.

— Μετεύν τῶν κυριῶν ίδιων
οἱ κ. κ. Λαντόπονος, Αλεξαν-
δρήης, Γ. Μακάτ, Γαλατίστρας, Αλ-

πατρᾶς, Σκένδερ καὶ ἀλλοι.
— Επακολούθησεν χορὸς ζωηρότατος μέχος πρωΐ τὸν δρόμον.

— Επίσης Ρεβεγίον παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Γ. Γανατόρα.

— Η οἰκοδέποτον εδέστη τοὺς κεκλημένους τῆς μὲ τὴν χάρων
πόὺ τὴν διακρίνει φέρουσαν τουαλέτα λευκή μὲ φρέσκαν.

— Παρετέθη σούτε θαυμάσιον.

— Διακρίνομεν κ. καὶ κ. Μ. Πέμπτη μὲ κόκκινα, κ. καὶ κ. Καρτάλη, κ. καὶ κ. Ν.
Πετρότση, κ. καὶ κ. Λ. Τσουκαλά κ. α. α.

H MONTAIN

Η ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΩΝ ΕΞΟΦΥΛΛΩΝ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ".

Τὸ «Μπούκετο» μαζὲ μὲ τὶς ἀλλες ἀνακαίνισεις τοῦ, ςχρ.σε ἀπὸ
Τοῦ Χριστογέννημαν νὰ στολίσῃ τὸ ξεφωνύλλο τοῦ μὲ πάνακας μεγά-
λων ζωγράφων. Στὸ Χριστογέννιατικό φύλλο ἐδημοσιεύθη πού
φίγμος πίνακας τοῦ Ραφαήλ. «Η Παναγία μὲ τὸν μικρὸν Ιησοῦν» καὶ
τὸ Προτοχρονιστικό τοῦ Μπέλλερ.

«Η εικόνα τοῦ σημερινοῦ ξεφωνύλλου είνεν ἔγον τοῦ μεγάλου Γερ-
μανοῦ ζωγράφου Γκρούσκην.

Τὸ «Μπούκετο» θὰ συνεχίση
τὸν δημοσιεύσιν εἰκόνειών των μεγά-
λων πινάκων μεγάλων ζωγρά-
φων, Ελλήνων καὶ ξένων, κ. έτσι οἱ
άναγνωσται του θὰ ἀποκήσουν μιὰ
συλλογὴ καλλιτεχνικῶν εἰκόνων.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

«Ο κ. Σωτηρίος Τσουγόπολος
καὶ η Δις Μαρία, Γ. Μουμού-
τζήη η ηραβανόνταραν. Τὴ Λευ-
θηνασίας τοῦ Μπούκετου εἴγεται
όλοψήρως ταχειαν τὴν στέψιν.

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΝ

“ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ,

ΠΟΥ ΚΥΚΑΦΟΡΕΙ ΑΥΡΙΟΝ Ή ΕΚΛΕΚΤΗΝ ΥΑΝΗ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΣΙΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ

* Εκτός τῆς ἀλλῆς ἐκλεκτῆς ὅλης της, καὶ τὸ νέον μας ἀ-
νάγνωσμα: ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ — ΟΙ ΜΑΓΟΙ διὰ μέσου τῶν αἰώνων, τοῦ Δομινι-
κοῦ Μοναχοῦ ΜΑΤΘΙΑ ΝΤΕ ΖΙΡΑΛΝΤΟ έξορμιστον τῆς
Ιερᾶς Εξετάσεως, αλπ. αλπ.